



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **R. H.**, zast. JUDr. Petrem Stoklasem, advokátem, se sídlem Masná 1324/1, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2020, č. j. MSK 40683/2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 3. 2021, č. j. 18 A 16/2020 - 58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předcházející řízení

[1] Žalovaný označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 10. 2. 2020, sp. zn. S-SMO/599927/19/DSC, č. j. SMO/084871/20/DSC/Mich. Tímto rozhodnutím byl stěžovatel uznán vinným, že dne 12. 10. 2019 kolem 12:40 hodin řídil v Ostravě – Slezské Ostravě v ulici Hladnovské u domu č. 63, ve směru jízdy k ulici Michálkovické, jízdní soupravu složenou z motorového vozidla tovární značky Seat RZ: X s přívěsným vozíkem tovární značky Rydwan RZ: X, přestože nebyl držitelem potřebného řidičského oprávnění. Tím stěžovatel porušil § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), a dopustil se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 26.000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců počínaje dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž namítal, že nebyl naplněn materiální znak přestupku. Poukázal na kritéria, ke kterým má správní orgán přihlídnout při posouzení materiálního znaku přestupku, a namítl, že správní orgány zhodnotily a odůvodnily naplnění materiální stránky přestupku pouze obecně. Upozornil, že i pokud jím řízená jízdní

souprava přesahovala nejvyšší povolenou hmotnost 3,5 tuny, tak pouze o málo. Společenská škodlivost takového činu tak je velmi malá a jako přestupek ji postihovat nelze. Faktickou hmotnost jízdní soupravy přitom správní orgán ani nezjišťoval. Přestupek byl spáchán v sobotu, kdy je doprava klidnější. Správní orgán prvního stupně podle žalobce nedostál své povinnosti popsat skutek ve výrokové části rozhodnutí tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem. Nejvyšší povolená hmotnost jízdní soupravy měla být zkoumána jako faktická (okamžitá) hmotnost jízdní soupravy. Výše trestu je nepřiměřeně přísná vzhledem k okolnostem případu.

[3] Krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. Za rozhodující označil, že vozidlo žalobce má největší povolenou hmotnost 1.775 kg a přípojné vozidlo 2.000 kg, celkem 3.775 kg, v důsledku čehož je pro řízení takové soupravy nutné řídičské oprávnění skupiny B+E, které žalobce neměl. Žalobce tak porušil § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu a je zcela nepodstatné, jaká byla skutečná hmotnost této jízdní soupravy. Žalobcem namítané okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, nelze považovat za okolnosti vylučující naplnění materiální stránky vytýkaného přestupku. Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je dostatečně určitý, neboť je v něm nezaměnitelně uvedeno místo, čas i specifikace přestupku takovým způsobem, aby přestupek nemohl být zaměnitelný s jiným skutkem. Nezbytnou náležitostí výroku správního rozhodnutí rozhodně není uvedení nejvyšší povolené hmotnosti jízdní soupravy, resp. skutečné hmotnosti této soupravy, ani uvedení řídičského oprávnění, kterým disponuje žalobce. Rozhodující pro zařazení vozidla (jízdní) soupravy do skupin vozidel je největší povolená hmotnost, nikoli hmotnost faktická. K přesvědčení žalobce, že uložený správní trest je nepřiměřeně přísný, a požadavku na jeho zmírnění nebo upuštění podle § 65 odst. 3 s. ř. s. krajský soud ve shodě s žalovaným uvedl, že uložení správního trestu pokuty pod dolní hranici podle § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon o přestupcích“), nepřichází v úvahu s ohledem na skutečnost, že žalobce má celkem 18 záznamů v kartě řidiče, přičemž v případě posledních dvou záznamů se jedná o opatření uložené za trestnou činnost Okresním soudem v Ostravě a bezprostředně předtím o rozhodnutí Magistrátu města Ostravy o správním trestu za odmítnutí vyšetření ke zjištění, zda byl ovlivněn alkoholem při řízení motorového vozidla. V těchto posledních případech byl žalobci uložen zákaz řízení motorových vozidel od 15. 7. 2014 do 28. 4. 2015 (12 měsíců), od 20. 9. 2014 do 20. 9. 2016 (24 měsíců) a v posledním případě od 9. 7. 2015 do 19. 4. 2018 (36 měsíců). Od zbytku posledního trestu zákazu řízení motorových vozidel bylo upuštěno s podmínkou do 19. 4. 2020.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítl, že krajský soud opomenul při přezkoumání žaloby přihlédnout ke stěžovatelem citované judikatuře týkající se posouzení materiální stránky přestupku. Stejně jako již v žalobě stěžovatel uvedl, že zcela absentuje materiální stránka přestupku vzhledem k okolnostem, za kterých měl být přestupek spáchán. Krajský soud se nevypořádal s tím, proč žalovaný považoval za příléhavý rozsudek NSS sp. zn. 4 As 179/2017, a své závěry opřel také o rozsudky NSS sp. zn. 3 As 42/2012 a sp. zn. 2 As 116/2014. Krajský soud neposuzoval při přezkoumání materiální stránky přestupku osobu stěžovatele ani míru jeho zavinění ve spojení s okolnostmi případu, které stěžovatel namítal. Zkoumal pouze námitku, že faktická hmotnost jízdní soupravy nenaplnila povolenou hmotnost 3,5 tuny, a přehlédl námitku, že nejvyšší povolená hmotnost jízdní soupravy činila 3.775 kg, tedy hmotnost 3,5 t, pro které měl stěžovatel řídičské oprávnění, byla překročena pouze lehce.

[5] Krajský soud nezdůvodnil, proč okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán, nemohou ve svém souhrnu být podstatné pro posouzení materiální stránky přestupku,

pokračování

a to ani při zohlednění spáchání přestupku z nevědomé nedbalosti. Krajský soud i žalovaný pochybili při úvaze o naplnění znaků skutkové podstaty přestupku. Stěžovatel totiž svým jednáním nenaplnil skutkovou podstatu přestupku ve smyslu § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu. Nejvyšší povolená hmotnost jízdní soupravy by měla být zkoumána jako faktická (okamžitá). Ta však v řízení zjištěna nebyla, neboť jízdní souprava nebyla vzata policisty „na váhu“.

[6] Popis skutku ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí není podle stěžovatele dostatečně určitý, neobsahuje veškeré rozhodné skutečnosti. Není konkrétní, co se týče nejvyšší povolené hmotnosti jízdní soupravy stěžovatele ani v tom, jaké řidičské oprávnění stěžovatel měl. Krajský soud k námitce stěžovatele nepřezkoumal ani neodůvodnil, zda výroková část obsahuje v rámci právního posouzení skutku a rozhodnutí o vině stěžovatele veškerá rozhodná ustanovení zákona zakládající vinu stěžovatele, konkrétně § 80a odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, které měl dle správních orgánů stěžovatel porušit.

[7] Krajský soud se podle stěžovatele nesprávně vypořádal také s možností upuštění od uložení správního trestu či jeho přiměřeného snížení. Opomenul vyhodnotit, že se stěžovatel v období od podmíněného upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti až do současné chvíle nedopustil žádného přestupku vyjma posuzované věci. Soud nenapravit vadu rozhodnutí žalovaného, který nepřihlédl k tomu, že správní orgán prvního stupně měl za prokázané, že stěžovatel se dopustil přestupku z vědomé nedbalosti, a konstatoval, že se jednalo o nedbalost nevědomou, ale výši trestu vzhledem k tomuto pochybení nijak nezkorigoval. Podle stěžovatele tak je s ohledem na okolnosti, za kterých ke skutku došlo, a osobu stěžovatele na místě uložit nižší pokutu, než je zákonem stanová dolní hranice sazby pokuty.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Podle § 44 odst. 1 zákona o přestupcích *pokutu lze uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.*

[12] K námitce týkající se absence materiální stránky přestupku s ohledem na skutečnosti, za kterých měl být přestupek spáchán, Nejvyšší správní soud konstatuje, že obdobnou věcí se zabýval již např. v rozsudku ze dne 12. 10. 2017, č. j. 4 As 179/2017 - 48, který prošel testem ústavnosti (viz usnesení Ústavního soudu 30. 7. 2020, sp. zn. II. ÚS 4097/17), a proto ze závěrů učiněných v tomto rozsudku vycházel také v posuzované věci.

[13] Podle § 5 zákona o přestupcích je přestupkem společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Z tohoto ustanovení vyplývá, že znaky přestupku jsou stanoveny zákonem, přičemž přestupek je vymezen materiálním a formálním znakem, které musí být naplněny současně. Materiální znak přestupku spočívá v tom, že zaviněné protiprávní jednání porušuje nebo ohrožuje zákonem chráněné zájmy společnosti. Zákon o silničním provozu chrání bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, tj. důležitý společenský zájem. Činí tak mimo jiné tím, že v § 3 odst. 3 písm. a) vyžaduje, aby motorová vozidla řídili držitelé příslušných řidičských oprávnění. Pokud tedy stěžovatel řídil motorové vozidlo, aniž by byl držitelem potřebného řidičského oprávnění, je zjevné, že svým jednáním porušil a ohrozil uvedený zájem společnosti, a naplnil tak skutkovou podstatu uvedenou v § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu nejen po formální, ale i materiální stránce.

[14] Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45, v němž vyslovil, že „jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti.“ Tento závěr Nejvyšší správní soud dále vyslovil např. v rozsudku ze dne 9. 12. 2014, č. j. 2 As 116/2014 - 35. Poukázat lze rovněž na rozsudek ze dne 8. 1. 2013, č. j. 3 As 42/2012 - 35, v němž zdejší soud vyslovil, že „řízení vozidla bez řidičského oprávnění vždy spadá do kategorie nebezpečného a nezodpovědného chování lidí v silničním provozu. Z daného rozpětí sankcí tedy logicky vyplývá, že zákonodárce nepovažoval žádný případ jízdy bez řidičského oprávnění za bagatelní, nýbrž vždy za společensky velmi nebezpečný, a proto také zvolil rozpětí sankcí s vysokou spodní hranicí.“

[15] Podle § 80a odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku stěžovatelem, *do skupiny B jsou zařazena motorová vozidla s výjimkou vozidel uvedených v písmenech a) až e), jejichž největší povolená hmotnost nepřevyšuje 3 500 kg, určená pro přepravu nejvýše 8 osob kromě řidiče, ke kterým smí být připojeno přípojné vozidlo o největší povolené hmotnosti, 1. nepřevyšující 750 kg, 2. převyšující 750 kg, pokud největší povolená hmotnost této jízdní soupravy nepřevyšuje 3 500 kg, nebo 3. převyšující 750 kg, pokud největší povolená hmotnost této jízdní soupravy převyšuje 3 500 kg, ale nepřevyšuje 4 250 kg, jedná-li se o řidičské oprávnění v rozšířeném rozsahu.*

[16] Podle písm. k) téhož ustanovení, *do skupiny B+E jsou zařazeny jízdní soupravy složené z vozidla uvedeného v písmeni f) a přípojného vozidla o největší povolené hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg.*

[17] Z § 81 a § 80a odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu vyplývá, že rozhodující pro zařazení vozidla (jízdní soupravy) do skupiny je největší povolená hmotnost. Nelze proto přisvědčit argumentaci stěžovatele, že nejvyšší povolená hmotnost jízdní soupravy by měla být zkoumána jako faktická (okamžitá). V případě jízdní soupravy řízené stěžovatelem největší povolená hmotnost činila 1.775 kg (vozidlo Seat) a 2.000 kg (přípojné vozidlo Rydwan), celkem tedy 3.775 kg. S ohledem na výše uvedenou největší povolenou hmotnost jízdní soupravy je zřejmé, že jízdní souprava řízená stěžovatelem spadá do skupiny řidičského oprávnění B+E vymezené v § 80a odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterým však stěžovatel nedisponuje.

[18] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že materiální i formální stránka přestupku byla naplněna i při zohlednění toho, že stěžovatel řídil jízdní soupravu za nižšího provozu. Krajský soud se v bodě 6 kasační stížností napadeného rozsudku materiální stránkou přestupku stěžovatele náležitě zabýval. Poukázal zde na okolnosti případu, kdy mimo jiné konstatoval, že stěžovatel řídil jízdní soupravu, aniž by disponoval řidičským oprávněním pro její řízení, zmínil rizika z toho plynoucí a konstatoval, že okolnosti namítané stěžovatelem nevylučují naplnění

pokračování

materiální stránky přestupku. Krajský soud tedy zohlednil okolnosti, za nichž k přestupku došlo. Nelze proto přisvědčit stěžovateli, že krajský nezdůvodnil, proč okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán, nelze ani v souhrnu zohlednit jako okolnosti vylučující naplnění materiální stránky přestupku.

[19] Krajský soud rovněž vysvětlil, že ačkoli přestupek byl spáchán v nevědomé nedbalosti, je nutné přihlídnout i k minulým potrestáním stěžovatele. Důvodnou proto není ani námitka, že krajský soud neposuzoval při zkoumání materiální stránky přestupku osobu pachatele ani míru jeho zavinění, a to ve spojení s okolnostmi případu, které stěžovatel v žalobě namítal. Krajský soud se zabýval rovněž námitkou, že stěžovatelem řízená souprava přesahovala pouze o málo povolenou hmotnost 3,5 t, a přílehavě konstatoval, že pro řízení předmětné soupravy bylo nutné řídičské oprávnění skupiny B+E, které stěžovatel neměl.

[20] Krajský soud vystihl podstatu věci a vypořádal se s žalobními námitkami, ke kterým uvedl vlastní argumentaci. Skutečnost, že se výslovně nevyjádřil k závěrům judikatury, na které poukázal žalovaný a s nimiž stěžovatel v žalobě nesouhlasil, nepředstavuje pochybení krajského soudu. Nejvyšší správní soud v této souvislosti uvádí, že soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33). Nejvyšší správní soud dále již v rozsudku ze dne 23. 11. 2017, č. j. 1 As 299/2016 - 59, vyslovil, že *„rozsah reakce soudu na konkrétní námitky by měl být co do šíře odůvodnění přiměřený. Soudy proto nemusejí odpovědět na každou jednotlivou dílčí argumentaci, zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13).“* Ústavní soud v bodě 68 nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, pak výstižně uvádí, že *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“*

[21] Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž namítal, že krajský soud nezohlednil vadu rozhodnutí žalovaného, který připustil, že stěžovatel spáchal přestupek z nevědomé nedbalosti, avšak toto zjištění se nijak neprojevalo ve výši trestu. K této námitce Nejvyšší správní soud konstatuje, že uvedené vady se žalovaný nedopustil: zdůvodnil, proč nesprávný závěr správního orgánu prvního stupně ohledně formy zavinění stěžovatele nemá vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, a konstatoval, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je zcela správně uvedena nedbalostní forma zavinění, která byla při stanovení výše a druhu správního trestu posouzena ve prospěch stěžovatele. Ten tak nebyl zkrácen na svých právech. Nejvyšší správní soud dále připouští, že krajský soud se k uvedené námitce výslovně nevyjádřil. Krajský soud však uvedl, že spáchání přestupku stěžovatelem v nevědomé nedbalosti nepředstavuje okolnost vylučující naplnění materiální stránky přestupku, a po vyhodnocení osoby stěžovatele se ztotožnil se žalovaným, že uložení správního trestu pokuty pod dolní hranicí sazby podle § 44 zákona o přestupcích v případě stěžovatele nepřichází v úvahu. Z toho je zřejmé, že nepovažoval za důvodnou ani tuto námitku uplatněnou v žalobě v rámci argumentace, v níž stěžovatel označil uložení trest za zjevně nepřiměřený okolnostem. Nejvyšší správní soud se s uvedenou argumentací krajského soudu a jeho závěrem plně ztotožňuje.

[22] Stěžovatel dále namítl, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v části popisující skutek není dostatečně určitý, jelikož nekonkretizuje nejvyšší povolenou hmotnost

jízdní soupravy, pro kterou stěžovatel disponoval řidičským oprávněním, a hmotnost jízdní soupravy, kterou stěžovatel řídil. Nejvyšší správní soud k tomu ve shodě s krajským soudem konstatuje, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je dostatečně určitý, neboť je v něm určitě a nezaměnitelně popsáno jednání stěžovatele, doba a místo, kde se přestupku dopustil, a jízdní souprava, kterou řídil. Přestupek stěžovatele je tedy vymezen takovým způsobem, aby nemohl být zaměněn s jiným. Ve výroku rozhodnutí je rovněž uvedeno ustanovení zákona o silničním provozu, který stěžovatel porušil [§ 3 odst. 3 písm. a)], forma zavinění stěžovatele (nedbalost), jakou skutkovou podstatu přestupku naplnil [§ 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu] a podle jakých ustanovení mu byl uložen správní trest [§ 125c odst. 5 písm. a) a § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu].

[23] Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak splňuje zákonné požadavky a odpovídá rovněž judikatuře správních soudů. Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, č. 3656/2018 Sb. NSS, judikoval, že *správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v soubornu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu*. Nejvyšší správní soud dále ve shodě s krajským soudem konstatuje, že nezbytnou částí výroku správního rozhodnutí není uvedení nejvyšší povolené hmotnosti či skutečné hmotnosti jízdní soupravy a řidičského oprávnění, kterým disponuje stěžovatel. Z výše uvedených závěrů krajského soudu je zároveň zřejmé, že nelze přisvědčit ani námitce, že krajský soud nepřezkoumal ani neodůvodnil, zda výroková část prvostupňového rozhodnutí obsahuje veškerá rozhodná ustanovení zákona zakládající vinu stěžovatele, konkrétně § 80a odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, které měl dle správních orgánů stěžovatel porušit.

[24] Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelem, že krajský soud opomenul vyhodnotit dosavadní potrestání stěžovatele z toho hlediska, že se od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti až do doby spáchání projednávaného přestupku nedopustil jiného přestupku. Z odůvodnění napadeného rozsudku, je totiž zřejmé, že krajský soud přihlédl k tomu, že poslední záznam v kartě řidiče je z roku 2015, avšak s ohledem na značný počet záznamů v kartě řidiče stěžovatele (18) a skutečnost, že od zbytku posledního trestu zákazu řízení motorových vozidel bylo upuštěno s podmínkou do 19. 4. 2020, dospěl k závěru, že uložení správního trestu pokuty pod dolní hranicí podle § 44 zákona o přestupcích nepřichází v úvahu. Krajský soud se tedy osobou stěžovatele z hlediska výše uložené sankce dostatečně zabýval.

[25] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že okolnosti uváděné stěžovatelem (dopravní situace v době spáchání přestupku, míra překročení nejvyšší povolené hmotnosti jízdní soupravy a skutečnost, že potrestání stěžovatele jsou staršího data), nepovažuje za natolik zásadní a výjimečné, aby odůvodňovaly mimořádné snížení pokuty podle § 44 zákona o přestupcích. Nejvyšší správní soud proto nepovažuje za důvodnou ani námitku, že s ohledem na okolnosti, za kterých ke skutku došlo, a osobu stěžovatele bylo na místě uložit nižší pokutu, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty. Stěžovateli byla uložena pokuta ve výši 26.000 Kč, tj. téměř na samé spodní hranici (25.000 Kč) stanovené v § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu. Zákaz činnosti pak byl stěžovateli uložen na dobu 12 měsíců, tj. na samé spodní hranici stanovené v § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu. S ohledem na výše uvedené zdejší soud nepřisvědčil stěžovateli ani v tom, že se krajský soud nesprávně vypořádal s možností upuštění od uložení správního trestu či jeho přiměřeného snížení.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

pokračování

[26] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[27] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. září 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu